

TOWARZYSTWO GOSPODARCZE POLSKIE ELEKTROWNIE

00-950 Warszawa, ul.Krucza 6/14, skr.poczt. 244
tel. (22)621-01-18, (22)621-22-05, (22)629-04-09; fax. (22)628-60-00,
www.tgpe.pl e-mail: tgpe@energoprojekt.pl
KRS 0000048819; NIP 526 000 12 81

UWAGI do projektu Nowego PE		
Wersja 1.24		
1.	Kluczowe postulaty – streszczenie	Poniżej przedstawiamy w skrócie fundamentalne postulaty. Szczegółowe rozwinięcie tych postulatów znajduje się poniżej w uwagach do poszczególnych przepisów. 1) <u>Stoimy na stanowisku, że należy jednoznacznie przesądzić, że relacje między wytwórcami a operatorami systemów przesyłowych (i dystrybucyjnych), mają swoją podstawę w relacjach kontraktowych. Chodzi jednak o niezależne podmioty prawa cywilnego, z których żaden nie może mieć władczych kompetencji wobec drugiego.</u> W szczególności zatem podstawą obowiązku wytwórców realizowania określonych poleceń operatorów muszą być zawarte umowy. Tymczasem niektóre przepisy projektu mogą prowadzić do - niedającego się utrzymać wniosku - że źródłem tych poleceń może być ustawowa kompetencja przyznana operatorom. Operatorzy nie są jednak organami władzy publicznej i stąd nie mogą takiej kompetencji posiadać. 2) <u>Zgłaszamy postulat, aby poprawić przepisy dotyczące kar nakładanych przez Prezesa URE.</u> Abstrahując od faktu, że katalog kar jest bardzo szeroki i że wiele przepisów karnych posługuje się pojęciami niedookreślonymi, co samo w sobie może budzić uzasadnione wątpliwości z punktu widzenia zgodności z Konstytucją, należy wprowadzić (skądinąd zgodnie z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego i niektórych sądów) wymóg zaistnienia winy po stronie przedsiębiorcy, na którego ma być nałożona kara. W dotychczasowej praktyce orzeczniczej Prezesa URE, a także niektórych orzeczeniach sądowych, prezentowany był pogląd, iż kary nakładane przez Prezesa URE są niezależne od winy. Kara nakładana również w przypadku braku zawinienia nie realizuje ani funkcji prewencyjnej, ani wychowawczej. Skoro bowiem kara jest nałożona za naruszenie prawa, którego nie dało się uniknąć, jej nałożenie wydaje się bezcelowe i niesprawiedliwe. Niezależnie od

tego należy poważnie rozważyć wysokości kar. Wydaje się, że obecny poziom do 15% przychodów jest zdecydowanie za wysoki, zwłaszcza w porównaniu z innymi ustawami. Należałoby też rozważyć zmianę tych przepisów w taki sposób, aby poszczególne czyny zagrożone były adekwatną do ich wagi karą. Dlatego należy wprowadzić różne wysokości kar dla poszczególnych czynów.

- 3) Ze względu na pewność obrotu prawnego Prezes URE nie powinien mieć swobody w zmianie przedmiotu i warunków udzielonej koncesji z urzędu bez żadnej, określonej przepisami Nowego PE przyczyny. Koncesja bowiem co do zasady daje koncesjonariuszowi gwarancję, że określona w niej działalność może być prowadzona w zgodzie z przepisami prawa i warunkami koncesji. Wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym koncesja może być zmieniona przez Prezesa URE z urzędu godzi w stabilność prowadzenia działalności gospodarczej.
- 4) Należy zrezygnować z możliwości posiadania jednostek wytwórczych i wytwarzania w nich energii przez OSP. Przepis art. 96 budzi istotne wątpliwości odnośnie do zgodności z przepisami III pakietu energetycznego, a ponadto wydaje się być niepotrzebny w kontekście możliwości nabycia przez OSP usług systemowych świadczonych przez inne podmioty, przewidzianych w projekcie. Dlatego należałoby go skreślić.
- 5) Uważamy za zasadne, aby już na poziomie ustawy - w świetle obecnego stopnia rozwoju rynku energetycznego - przesądzić, że wytwarzanie energii elektrycznej oraz obrót energią elektryczną są zwolnione spod taryfowania. W odniesieniu do obrotu energią elektryczną można rozważyć, czy zwolnienie ustawowe powinno obejmować całość obrotu tą energią, czy też mogłoby dotyczyć tylko innych odbiorców, niż odbiorcy w gospodarstwie domowym. Proponujemy zatem, aby ustawowe zwolnienie było zasadą, natomiast celowym może być wprowadzenie przepisu, który łagodziłby ryzyka związane z takim ustawowym zwolnieniem i polegającego na tym, że Prezes URE w drodze decyzji administracyjnej mógłby zobowiązać wytwórców lub przedsiębiorców obrotu do przekładania taryf do zatwierdzania, o ile spełnione zostałyby określone przesłanki wskazane w ustawie, np. odnoszące się do braku efektywnej konkurencji na rynku.
- 6) Konieczne jest uwzględnienie w Nowym PE specyficznych

		<u>uwarunkowań pracy obiektów energetyki jądrowej, w szczególności w zakresie wymogów bezpieczeństwa.</u> Pewne obowiązki nałożone na wytwórców z jednej strony i uprawnienia operatorów sieci z drugiej strony powinny być realizowane przy uwzględnieniu wymagań w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej. Trzeba przy tym zwrócić uwagę, że niektóre przepisy obecnego projektu powyższe wymagania uwzględniają, dlatego konsekwentnie analogiczne regulacje należałoby wprowadzić także w innych przypadkach.
2.	Art. 1 ust. 4	<u>Jest niejasne, jak należy rozumieć sformułowanie, iż „przepisy ustawy nie naruszają przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów”.</u> W szczególności na tle tej redakcji mogą powstać wątpliwości, co do wzajemnej relacji Nowego PE i ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Można bowiem rozumieć ów przepis w ten sposób, że przepisy Nowego PE wyłączają stosowanie przepisów o ochronie konkurencji konsumentów do stanów faktycznych objętych Nowym PE. Można jednak ten przepis rozumieć również zupełnie odwrotnie, tj. w ten sposób, że przedsiębiorstwo energetyczne, które wykonuje swoją działalność zgodnie z przepisami Nowego PE, w tym zgodnie z decyzjami Prezesa URE i tak podlega dodatkowej, równoległej kontroli oraz ewentualnym sankcjom ze strony Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. To drugie rozwiązanie wydaje się nie do przyjęcia z punktu widzenia celów regulacji sektorowej i zasady zaufania jednostek do państwa. <u>Należy zatem postulować jasne rozdzielenie kompetencji poszczególnych organów, tak aby się nie pokrywały.</u> Na przykład można rozważyć powierzenie Prezesowi URE stosowania ustawy z dn. 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych, z wyłączeniem Prezesa UOKiK.
3.	Art. 2 pkt 20	Postulujemy wskazanie, że koszty dostarczania ciepła obejmują także koszty jego przesyłania i dystrybucji.
4.	Art. 2 pkt 23	Obecna definicja linii bezpośredniej zawarta w ostatnim projekcie, choć poprawiona w stosunku do definicji zawartej w pierwotnym projekcie, w dalszym ciągu pozostaje niejasna. Również definicja zawarta w polskiej wersji dyrektywy 2009/72/WE jest niejednoznaczna. Proponujemy doprecyzować tę definicję poprzez nadanie jej następującego brzmienia: <u>„linia bezpośrednia – linię elektroenergetyczną łączącą wydzieloną jednostkę wytwórczą z wydzieloną instalacją odbiorcy lub łączącą jednostkę wytwórczą z instalacją innego przedsiębiorstwa</u>

		<u>energetycznego dostarczającego energię elektryczną w celu bezpośredniego zasilania jego własnych obiektów, spółek zależnych lub odbiorców”.</u>
5.	Art. 2 pkt 31	W art. 2 pkt 31 wśród odbiorców przemysłowych nie wymieniono odbiorcy końcowego, którego podstawową działalnością jest wydobywanie węgla brunatnego. Z kolei definicja ta zawiera odbiorców prowadzących działalność związaną z wydobywaniem węgla kamiennego, rud metali i innych energochłonnych produkcji. Tym samym przepis ten dyskryminuje odbiorców wydobywających węgiel brunatny w stosunku do podmiotów wydobywających węgiel kamienny.
6.	1.1. Art. 2 pkt 46	Należy rozważyć wyłączenie z definicji „sieci dystrybucyjnej” wewnętrznej sieci elektrowni. Elektrownie powinny mieć możliwość sprzedaży energii elektrycznej na podstawie koncesji na wytwarzanie, bez konieczności uzyskiwania koncesji na przesyłanie lub dystrybucję energii. Zdarza się, że z przyczyn historycznych na terenie elektrowni znajdują się instalacje, należące do odrębnych podmiotów prawa, zaopatrywane bezpośrednio przez wytwórcę, których działalność jest ściśle związana z działalnością elektrowni. Zdarza się także, że z instalacji elektrowni zasilani są również odbiorcy w gospodarstwach domowych (np. pracownicy elektrowni mieszkający w jej bezpośrednim sąsiedztwie). Chodzi o to, aby w tego typu przypadkach dostarczenie przez wytwórcę energii do tych podmiotów nie było traktowane jako dystrybucja energii, a instalacje należące do wytwórców, służące do zaopatrywania tego typu odbiorców jako sieć dystrybucyjna.
7.	1.2. Art. 4 ust. 1	Jesteśmy przekonani, iż komentowany przepis powinien dawać instrumenty do zmotywowania operatora do rozbudowy sieci w celu zaspokajania, m.in. przyszłego zapotrzebowania na świadczenie usług przesyłania i dystrybucji. Propozycja zmiany wynika z faktu, że z jednej strony jest oczywiste, iż obowiązek przyłączenia nie może istnieć w takim zakresie, w jakim sieć nie umożliwia przyłączenia w aktualnym jej stanie technicznym, z drugiej jednak strony jedynym podmiotem, który decyduje o rozwoju sieci, a w związku z tym o jej przepustowości jest operator. Z tego powodu powinno być tak, że operator odpowiada na uzasadnione zapotrzebowanie na świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji poprzez rozbudowę sieci zgodnie z sygnałami od uczestników rynku, takich jak wytwórcy. Oczywiście operator nie powinien być zobowiązany do każdej rozbudowy sieci, która jest oczekiwana przez podmioty zainteresowane świadczeniem określonych usług. Granicą obowiązku operatora powinno być istnienie warunków technicznych i ekonomicznych. Jeżeli jednak takie warunki są spełnione

		brak jest powodów, dla których operator miałby być zwolniony z obowiązku realizacji inwestycji odpowiadającej zapotrzebowaniu rynku. Należy pamiętać, że operator działa w warunkach monopolu naturalnego i brak jest ekonomicznych bodźców do wymuszenia podejmowania działań poszerzających zakres świadczonych przez niego usług. W związku z powyższym to prawodawca powinien na niego nałożyć taki obowiązek.
8.	1.3. Art. 4 ust. 2	Jak wynika z art. 3 ust. 3 Nowego PE, istnieją także inne przyczyny odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, niż brak przepustowości. A zatem w przypadku odmowy operator powinien informować nie tylko o konieczności rozbudowy sieci, ale o wszystkich działaniach jakie należy podjąć w celu umożliwienia zawarcia umowy. Aktualny pozostaje zatem postulat wykreślenia w art. 4 ust. 2 po wyrazach „jakie należy podjąć” słów: <u>„aby rozbudować sieć”</u>. Należy także rozszerzyć zakres przekazywanych informacji. Poza informacją, jakie działania należy podjąć w celu zawarcia umowy, powinna być również przekazywana informacja, czy operator zamierza podjąć te działania i kiedy zamierza to zrobić. Może być przecież tak, że operator w danym momencie odmawia świadczenia usług przesyłania lub dystrybucji, np. z uwagi na brak wystarczającej przepustowości, ale w swoich planach inwestycyjnych ma, np. rozbudowę sieci za kilka lat. Może być też tak, że operator nie przewidywał dotąd tego typu działań, ale z uwagi na zgłoszone zainteresowanie świadczeniem określonych usług przesyłania lub dystrybucji jest gotów rozważyć realizację nieprzewidzianych wcześniej inwestycji. Taka informacja również powinna być przekazana. <u>Proponujemy zatem dodać w ust. 2 po wyrazach „w celu umożliwienia zawarcia tej umowy” następujący zwrot: „oraz informuje o planowanych przez niego działaniach w tym zakresie;”</u>.
9.	1.4. Art. 6	1.5. Przepis ten pomija przypadek przyłączania do sieci źródeł energii lub ciepła zmuszając do jego wykładni przez analogię. Należy postulować wyraźne uregulowanie tej kwestii. Pozwoli to na uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych. <u>Proponujemy, aby w art. 6 ust. 3 pkt 2 na końcu zdania dodać: „lub odbierane”</u>. 1.6. Ponadto należy wprowadzić kompletny, zamknięty katalog elementów, które zawiera wniosek o wydanie warunków przyłączenia. Nie ma uzasadnienia, aby w ustawie wymieniać tylko niektóre elementy, uzupełniając katalog w rozporządzeniu lub pozostawiając swobodę w tym zakresie operatorowi.

		Wnioskodawca powinien mieć całkowitą pewność, jakie elementy winien zawierać każdy wniosek o wydanie warunków przyłączenia. W dalszym ciągu <u>proponujemy zatem usunąć sformułowanie „w szczególności”</u>. 1.7. Jak wskazywaliśmy już na wcześniejszym etapie prac, powinna również istnieć pewność, co do katalogu dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o określenie warunków przyłączenia. <u>Proponujemy, aby w art. 6 ust. 4 usunąć sformułowanie „w szczególności”. Niezależnie od tego proponujemy zamieścić w katalogu przewidzianym w tym przepisie wyczerpującą listę dokumentów, w tym również tych, które obecnie przewidziane są w rozporządzeniu. Nie powinien bowiem istnieć dualizm polegający na tym, że część regulacji dotyczącej dokumentów załączanych do wniosku znajduje się w ustawie, a część w rozporządzeniu.</u>
10.	Art. 6 ust 4 pkt 3 i 4	Proponujemy, aby w przypadku budowy obiektu energetyki jądrowej inwestor mógł wystąpić o wydanie warunków przyłączenia do sieci przesyłowej już w oparciu o decyzję o wskazaniu lokalizacji inwestycji. Z punktu widzenia inwestora kwestią kluczową jest otrzymanie jednoznacznej gwarancji przyłączenia do sieci na możliwie wczesnym etapie procesu inwestycyjnego. Planowanie i budowa niezbędnych inwestycji sieciowych może zająć wiele lat i z tego względu jest niezwykle istotne, aby ten proces rozpocząć możliwie wcześnie. Inwestor musi jak najszybciej zweryfikować, czy preferowana przez niego lokalizacja daje możliwość przyłączenia do sieci w akceptowalnym czasie i na akceptowalnych warunkach. Należy rekomendować możliwość otrzymania warunków przyłączenia jeszcze przed wystąpieniem o decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej. <u>Proponujemy, aby w art. 6 ust 4 pkt 3 wyrazy „decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji” zastąpić wyrazami „decyzję o wskazaniu lokalizacji inwestycji”.</u> Analogiczny postulat należy zgłosić odnośnie do wymogu przedkładania pozwolenie na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp już na etapie występowania o wydanie warunków przyłączenia. Wpierw dany podmiot powinien wiedzieć, czy w ogóle jest możliwe przyłączenie farmy off-shore do sieci, aby następnie móc podjąć decyzję, co do występowania o wydanie pozwolenia na wzniesienie sztucznej wyspy. <u>W konsekwencji postulujemy wykreślenie pkt. 4 w całości.</u>
11.	1.8. Art. 8	Również ten przepis pomija przypadek przyłączenia do sieci źródeł

	ust. 1 i 2	energii lub ciepła zmuszając do wykładni przepisu przez analogię.
12.	Art. 10	Należy przesądzić, czy chodzi w tym przepisie o odsetki ustawowe, czy o odsetki, których wysokość określana jest w art. 14 ust. 2. Odsetki ustawowe są to bowiem odsetki ustalane w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.
13.	Art. 11 ust. 2	<u>W art. 11 ust. 2 należałoby doprecyzować, jak należy liczyć datę złożenia wniosku w przypadku jego uzupełnienia przez wnioskodawcę (od chwili uzupełnienia, czy też od chwili złożenia pierwotnego wniosku). Jednoznaczne określenie takiej daty jest istotne z punktu widzenia pierwszeństwa, o którym mowa w ust. 1</u>
14.	Art. 14	Za bardzo niefortunną należy uznać nową regulację art. 14 ust. 1 pkt 4. Brak jest uzasadnienia dla uprawnienia do zatrzymania zaliczki w przypadku, gdy przedsiębiorstwo sieciowe wyda warunki przyłączenia, a podmiot ubiegający się o przyłączenie zrezygnuje z zawarcia umowy o przyłączenie. Należy wskazać, że warunki przyłączenia mają w pewnym sensie walor informacyjny i ich wydanie ma m.in. umożliwić podmiotowi ubiegającemu się o przyłączenie podjęcie decyzji odnośnie do tego, czy chce zawrzeć umowę o przyłączenie. Podmiot ubiegający się o przyłączenie nie powinien być zatem pozbawiany prawa do zwrotu zaliczki, jeżeli warunki przyłączenia będą dla niego niekorzystne, a zarazem brak będzie podstaw do ich kwestionowania. Trzeba bowiem podkreślić, że w warunkach przyłączenia między innymi wskazuje się prace, jakie muszą być wykonane w celu przyłączenia. Zakres i charakter prac z kolei determinuje wysokość opłaty za przyłączenie. A zatem nierzadko dopiero na podstawie wydanych warunków przyłączenia podmiot ubiegający się o przyłączenie będzie mógł podjąć ostateczną decyzję, czy w oparciu o te warunki przyłączenia chce lub jest w stanie, np. ze względów finansowych, zrealizować pierwotnie zamierzoną inwestycję. Trzeba ponadto wskazać, że celem zaliczki jest ograniczenie składania wniosków o przyłączenie tylko do podmiotów, które mają wystarczające środki finansowe na wniesienie zaliczki i przez to są wiarygodne w zakresie intencji budowy instalacji przyłączanej. Wykreślenie pkt 4 nie będzie miało natomiast żadnego wpływu na osiągnięcie powyższego celu. <u>Dlatego postulujemy wykreślenie art. 14 ust. 1 pkt 4.</u> Niezależnie od powyższego, w celu rozwiania dalszych wątpliwości w zakresie zwrotu zaliczki w przypadku rezygnacji z przyłączenia przez

		wnioskodawcę, podtrzymujemy postulat dodania w art. 14 nowego ust. 3 o następującym brzmieniu: <u>„W przypadku, gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci cofnie wniosek lub oświadczy, że nie zawrze umowy o przyłączenie, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej niezwłocznie zwraca pobraną zaliczkę wraz z odsetkami uzyskanymi z tytułu przechowywania zaliczki na rachunku bankowym.”</u> W dalszym ciągu postulujemy także <u>doprecyzowanie przepisu art. 14 ust. 1 pkt 3</u>, którego odpowiednik w obecnym prawie energetycznym budzi wątpliwości. Trzeba bowiem mieć na uwadze, iż przedmiotem sporu między podmiotem przyłączanym a przedsiębiorcą sieciowym może być wiele aspektów związanych z przyłączeniem do sieci. W efekcie w praktyce może być niezwykle trudno określić, na czyją „korzyść” został rozstrzygnięty dany spór. Ponadto najczęściej przedmiotem sporu są nie same warunki przyłączenia, a treść umowy o przyłączenie do sieci. Proponujemy <u>zatem dodanie w art. 14 ust. 1 pkt 3 na końcu zdania: „O obowiązku zwrócenia zaliczki i kwocie podlegającej zwrotowi orzeka Prezes URE w decyzji rozstrzygającej spór, w zależności od wyniku sporu.”</u> Należy także postulować przesądzenie, czy katalog przypadków zwrotu zaliczki określony w art. 14 jest wyczerpujący.
15.	Art. 15	Zasadne jest zróżnicowanie okresu ważności warunków przyłączenia w zależności od charakteru przyłączanej instalacji. O ile termin 2 lat jest odpowiedni w przypadku większości instalacji, o tyle w przypadku przyłączania poważnych źródeł, gdzie proces planowania przedsięwzięcia inwestycyjnego trwa wiele lat, istniałoby uzasadnienie, aby go wydłużyć. Należałoby zatem wydłużyć termin do 3 lat w przypadku przyłączenia instalacji wymagających wieloletnich i skomplikowanych inwestycji. W konsekwencji <u>proponujemy nadać art. 15 ust. 1 następujące brzmienie: „Warunki przyłączenia są ważne dwa lata od dnia ich doręczenia, z zastrzeżeniem, że w przypadku przyłączenia jednostek wytwórczych o mocy nie mniejszej niż 100 MW warunki przyłączenia są ważne trzy lata od dnia ich doręczenia”.</u>
16.	Art. 20	<u>Wnosimy o rozszerzenie art. 20 o możliwość ustalania niższej stawki opłat za przyłączenie do sieci nie tylko w odniesieniu do sieci ciepłowniczych, ale i sieci elektroenergetycznych.</u> Nie ma uzasadnienia dla ograniczenia stosowania art. 20 wyłącznie do sieci ciepłowniczych. Operator może być wszakże zainteresowany stworzeniem preferencyjnych zasad przyłączenia do sieci w danej lokalizacji, z uwagi

		na optymalizację wykorzystania jej przepustowości lub zapewnienie stabilności jej pracy.
17.	Art. 21	Art. 21 zawiera niezdefiniowane i niejednoznaczne pojęcie „przewidywanej szczytowej mocy instalacji”. Wydaje się, że ten sam efekt można osiągnąć posługując się pojęciem „mocy umownej”. Wszak moc umowna nie może być wyższa, niż możliwości instalacji odbiorczej. W związku z powyższym <u>postulujemy zastąpienie sformułowania „w którym przewidywana szczytowa moc cieplna instalacji i urządzeń służących do jego ogrzewania wynosi nie mniej niż 50 kW” następującym określeniem: „do którego może być dostarczane ciepło z mocą umowną przynajmniej 50 KW”.</u>
18.	Art. 22 ust. 2 pkt 1	<u>Postulujemy doprecyzowanie przepisu poprzez określenie minimalnego terminu, w którym należy poinformować odbiorcę o planowanych pracach.</u> Nieprecyzyjne brzmienie przepisu daje operatorowi zbyt dużo swobody, co może prowadzić do zaskakiwania odbiorców informowanych o planowanych pracach tuż przed ich rozpoczęciem. <u>W konsekwencji proponujemy dodanie na końcu art. 22 ust. 2 pkt 1: „nie krótszym niż 5 dni przez planowanym terminem rozpoczęcia prac”.</u>
19.	Art. 26	W art. 26 proponujemy wprowadzić następujące zmiany: W ust. 1 zamiast „z zastrzeżeniem ust. 2” wprowadzić: „z zastrzeżeniem ust. 2 i 3”. Dodać ust. 3 w brzmieniu: „3. Dostarczanie energii elektrycznej do odbiorców odbierających energię z sieci wewnętrznej elektrowni odbywa się na podstawie umowy sprzedaży.” Obecna propozycja art. 26 nie uwzględnia sytuacji sprzedaży energii elektrycznej przez wytwórców za pośrednictwem wewnętrznej sieci elektrowni. W takim wypadku nie znajduje uzasadnienia konieczność zawierania odrębnej umowy o świadczenie usług dystrybucji. Wystarczająca powinna być umowa sprzedaży, czego obecna wersja art. 26 nie przewiduje.
20.	Art. 27	Należy rozszerzyć art. 27 także o kwestie zabezpieczeń finansowych. W art. 28 pkt 9 jednoznacznie wskazuje, iż w umowach o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji reguluje się między innymi kwestie zabezpieczeń finansowych. Brak natomiast analogicznego postanowienia w art. 27 ust.1 pkt 5 w odniesieniu do umowy sprzedaży. Może to powodować wątpliwości, czy w przypadku umowy sprzedaży dopuszczalne jest ustanowienie zabezpieczenia. W celu rozwiązania tych wątpliwości <u>proponujemy dopisać na końcu art. 27 ust. 1 pkt 5 po przecinku: „w tym kwestie zabezpieczeń finansowych”.</u>

21.	Art. 28 pkt 3	W przypadku sprzedaży, np. na giełdzie, nie będzie wiadomo, gdzie energia elektryczna zostanie odebrana i dlatego nie w każdym przypadku w umowie będzie wskazywany punkt odbioru energii z sieci. <u>Należy zatem w dalszym ciągu postulować zastąpienie słowa „i” słowem „lub”.</u>
22.	Art. 29	Jednym z mankamentów obecnej ustawy jest obowiązywanie w niej przepisów powielających, zazwyczaj w niedokładny sposób, przepisy KC. Rodzą one istotne wątpliwości interpretacyjne (czy chodzi o nawiązanie do KC, czy o regulację szczególną). Obecny odpowiednik projektowanego art. 29 jest tego dobrym przykładem. <u>Podtrzymujemy zatem postulat skreślenia tego przepisu</u> i poprzestania na regulacji przewidzianej w KC (art. 384 i nast.). Regulacja kodeksowa jest jednoznaczna i wystarczająca. Zdajemy sobie sprawę, że przepis ten w zamierzeniu stanowi implementację przepisów dyrektywy. Nie ma jednak potrzeby go odrębnie implementować w Nowym PE, gdyż na gruncie polskiego porządku prawnego jest on już zrealizowany właśnie poprzez art. 384 i nast. KC.
23.	Art. 30 ust. 3	Nie jest jasne jak należy rozumieć „uzgadnianie” wzorca umowy (GUD) przez Prezesa URE. W szczególności nie wiadomo, czy uzgadnianie <i>de facto</i> oznacza wydanie decyzji zatwierdzającej określony wzorzec (w nowej wersji przepisu zrezygnowano jednak z wyrazu „zatwierdza”). Należałoby także uregulować zasady rozstrzygania sporu z Prezesem URE co do treści wzorca oraz skutków uzgodnienia albo jego braku (jeżeli ustawodawca przesądzi, że uzgodnienie następuje poprzez decyzję administracyjną, rzecz jasna zastosowanie znajdzie zwykły tryb skarżenia decyzji Prezesa URE). W konsekwencji proponujemy nadanie art. 30 ust. 3 poniższego brzmienia: „Wzór generalnej umowy dystrybucji opracowuje operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego i, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych, przedkłada go Prezesowi URE do zatwierdzenia w drodze decyzji. Przepis art. 100 [w wersji zaproponowanej w niniejszym materiale] stosuje się odpowiednio.”
24.	Art. 31	Niejasne pozostaje także na gruncie aktualnego projektu, jak należy rozumieć przyznane odbiorcy prawo zakupu energii elektrycznej od wybranego przez siebie sprzedawcy. W szczególności może powstać wątpliwość, czy przepis ten nakłada na sprzedawców energii generalny obowiązek zawierania umowy sprzedaży z każdym odbiorcą, który wystąpi do nich z takim wnioskiem, bez względu na okoliczności (taka teza może wynikać z dosłownej redakcji analizowanego przepisu).

		Wydaje się, że nie taki był cel projektodawcy, mając na uwadze treść art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/72/WE stanowiącego, że państwa członkowskie zapewniają wszystkim odbiorcom prawo do zakupu energii elektrycznej od dostawcy, <u>z zastrzeżeniem jego zgody</u>. Sprzedawca musi zatem wyrazić zgodę na zawarcie umowy sprzedaży. <u>W związku z powyższym proponujemy przyjąć redakcję analogiczną jak w ww. dyrektywie i dodać na końcu art. 31 ust. 1 sformułowanie: „który wyraża na to zgodę”.</u>
25.	Art. 32 ust. 2	Pierwsza wersja projektu Nowego PE ograniczała stosowanie tego przepisu tylko do odbiorców w gospodarstwach domowych. Aktualnie art. 32 reguluje sztywno termin rozwiązania umowy we wszystkich przypadkach jej wypowiedzenia przez odbiorcę końcowego. O ile określenie sztywnego terminu może mieć uzasadnienie w specjalnej ochronie odbiorców w gospodarstwach domowych, o tyle brak jest takiego uzasadnienia w przypadku dużych odbiorców. Termin rozwiązania umowy powinien w przypadku dużych odbiorców zależeć wyłącznie od postanowień umowy lub indywidualnych negocjacji w danym przypadku. <u>W konsekwencji postulujemy powrót do pierwotnej redakcji przepisu.</u>
26.	Art. 33	Również aktualny projekt Nowego PE używa pojęcia „zaprzestania sprzedaży”, które jest dalece nieprecyzyjne i można je rozumieć na wiele sposobów. W szczególności nie wiadomo, czy chodzi o przypadek ustania obowiązywania umowy sprzedaży, czy też o faktyczne zaprzestanie jej wykonywania. <u>Przepis ten wymaga doprecyzowania poprzez jednoznaczne określenie sytuacji, w których dokonywana jest sprzedaż awaryjna.</u>
27.	Art. 34	<u>Należałoby w art 34 ust. 1 i 2 doprecyzować zasady wyznaczania przez Prezesa URE sprzedawcy awaryjnego.</u> W pierwszej kolejności należałoby przesądzić, że Prezes URE każdego roku weryfikuje liczbę odbiorców poszczególnych sprzedawców i w razie potrzeby zmienia wcześniejszą (zeszłoroczną) decyzję o wyznaczeniu danego podmiotu sprzedawcą awaryjnym. Ponadto należałoby wskazać w ustawie termin, do którego Prezes URE powinien dokonać powyższej weryfikacji i ewentualnie wyboru nowego sprzedawcy awaryjnego oraz wyraźnie wskazać, czy chodzi o bezwzględną liczbę odbiorców w danym roku (czyli wszyscy odbiorcy, którzy choć przez 1 dzień w danym roku kalendarzowym mieli zawarte umowy ze sprzedawcą), czy też ilość zawartych umów w danej dacie, np. na dzień 31 grudnia danego roku. W przyszłości w warunkach większej konkurencji niż obecnie, przy porównywalnej sile rynkowej poszczególnych sprzedawców różnice w

		liczbie odbiorców między nimi mogą być niewielkie. Należy też przesądzić, że wyznaczenie ma skutek dopiero ex nunc. Ponadto każda generalna umowa dystrybucji powinna zawierać postanowienia na wypadek, gdyby dany sprzedawca został wyznaczony sprzedawcą awaryjnym. Postanowienia te nie znajdowałyby zastosowania, gdyby dany sprzedawca nie był sprzedawcą awaryjnych, ale pozwalałby do razu, niejako automatycznie bez konieczności zmiany generalnej umowy dystrybucji, rozpocząć sprzedaż awaryjną. <u>W konsekwencji postulujemy usunięcie art. 34 ust. 3 i jednocześnie rozszerzenie katalogu zawartego w art. 30 ust. 2 o nowy pkt 7 o następującym brzmieniu: „7) postanowienia określające zasady świadczenia usług dystrybucji w przypadku wyznaczenia sprzedawcy sprzedawcą awaryjnym”.</u>
28.	Art. 35	Poważne wątpliwości natury konstytucyjnej budzi regulacja art. 35 nieprzewidująca możliwości zakwestionowania na drodze administracyjnej lub sądowej ustalenia przez Prezesa URE określonego algorytmu. Wydaje się, że przepis przewiduje wprowadzenie nieznanej dotąd formy działania organu administracji publicznej (nie jest to decyzja administracyjna podlegająca zaskarżeniu, nie jest to także akt stanowienia prawa). Po pierwsze zatem projekt powinien regulować, że ustalenie algorytmu następuje w drodze decyzji. Po drugie sprzedawcy bezwzględnie powinni mieć prawo do weryfikacji prawidłowości ustalonego algorytmu. <u>W konsekwencji postulujemy wprowadzenie zasad analogicznych jak w przypadku taryf, tj. Prezes URE w drodze decyzji będzie ustalał algorytm dla danego przedsiębiorstwa a przedsiębiorstwu energetycznemu będzie służyło odwołanie od tej decyzji.</u>
29.	Art. 38	Omawiany przepis jest konsekwencją obowiązku wynikającego z pkt 1 lit. b) Załącznika I dyrektywy 2009/72/WE. Zgodnie jednak z Dyrektywą można przekazywać informacje o zmianach cen w zatwierdzonych taryfach w ciągu jednego okresu rozliczeniowego. Również Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że publikacja taryfy i jej zatwierdzenie przez Prezesa URE w wystarczający sposób zabezpiecza interesy odbiorców i w związku z tym nie ma konieczności stosowania ogólnych zasad kodeksu cywilnego (powiadomienie z wyprzedzeniem z możliwością wypowiedzenia umowy). Natomiast w przypadku taryfy niezatwierdzanych obowiązują określone w kodeksie cywilnym ogólne zasady zmiany umów lub wzorców umów. Dlatego <u>postulujemy powrót do pierwotnej wersji przepisu, tj. zastąpienie art. 38 ust. 1 i 2 następującą treścią: „1. Sprzedawca energii elektrycznej lub ciepła</u>

		<u>powiadamia odbiorców o podwyżce cen lub stawek opłat za dostarczaną energię elektryczną lub ciepło określonych w taryfach zatwierdzonych przez Prezesa URE, w ciągu jednego okresu rozliczeniowego od dnia tej podwyżki.</u>
30.	Art. 39 ust. 1 pkt 2	Obecna redakcja budzi istotne wątpliwości, jakiego rodzaju dane sprzedawca ma przekazywać OIP. Wydaje się, że OIP będzie już dysponował tymi danymi w oparciu o odczyty liczników przekazane mu przez OSD. W konsekwencji postulujemy skreślenie przepisu albo ewentualne jego doprecyzowanie poprzez wskazanie, o jakie dokładnie dane chodzi i na jakiej podstawie sprzedawca ma te dane ustalać.
31.	Art. 40 ust. 3	Wymaga doprecyzowania regulacja art. 40 ust. 3. Przepis ten powinien odnosić się także do takiego przypadku, w którym uzyskanie danych pomiarowych będzie możliwe, ale z opóźnieniem. W szczególności wymagałoby przesądzenia, na czym powinien oprzeć się sprzedawca w przypadku rozbieżności pomiędzy obliczeniami zgodnie z algorytmem a uzyskanymi z opóźnieniem danymi pomiarowymi.
32.	Art. 41	Proponujemy wskazanie w art. 41 ust. 1, iż początek biegu terminu przechowywania danych następuje od daty rozwiązania a nie zawarcia umów. Umowy mogą však być zawarte na czas nieokreślony. Ponadto w art. 41 ust. 4 postulujemy odzwierciedlić brzmienie art. 40 ust. 3 dyrektywy 2009/72/WE, zgodnie z którym organ regulacyjny może udostępniać tylko niektóre dane (a nie wszystkie). Ponadto przepis ten nie używa pojęcia „zainteresowanego podmiotu”, co wskazuje raczej na publikowanie pewnych informacji, które organ regulacyjny uzna za zasadne upublicznić, aniżeli ich udostępnianie w indywidualny sposób, na wniosek określonego podmiotu.
33.	Art. 43	Artykuł ten przyznaje Prezesowi URE, jak dotychczas, kompetencję do rozstrzygania sporów dotyczących odmowy zawarcia określonych umów. Także na gruncie obecnego projektu nie jest jednak jasne, czy w nowym PE ten przepis ma dotyczyć wyłącznie tych umów, do których istnieje obowiązek ich zawarcia (tak jak umowa o przyłączenie do sieci czy umowa o świadczenie usług przesyłania czy dystrybucji), czy też wszystkich umów, ponieważ projekt Nowego PE nie wprowadza obowiązku zawarcia umowy sprzedaży, czy umowy kompleksowej. Nielogiczne jest przyznawanie Prezesowi URE kompetencji do decydowania o zawarciu umowy w przypadku, gdy jeden z podmiotów de facto w ogóle nie ma obowiązku zawarcia takiej umowy. <u>W związku z tym nadal postulujemy wykreślenie z art. 43 ust. 1 pkt 1 sformułowań „umowy sprzedaży” i „umowy kompleksowej”.</u> Aktualne pozostają także inne zgłaszane wcześniej postulaty aspektach

		odniesieniu do tego przepisu. Co prawda opiera się on na dotychczasowym przepisie art. 8 prawa energetycznego, ale artykuł ten budził już dotąd wiele różnych wątpliwości dotyczących kompetencji Prezesa URE oraz charakteru decyzji, które on wydaje. Rozstrzygnąć należałoby w szczególności, czy Prezes URE jest związany wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu w tym sensie, że może on jedynie wniosek w całości uwzględnić albo go w całości oddalić, czy też może wydawać decyzję o innej treści niż wnioskowana przez podmiot, który zwraca się o rozstrzygnięcie sporu. Należałoby przesądzić czy decyzja Prezesa URE kreuje stosunek prawny pomiędzy stronami, czy też zastępuje tylko oświadczenie woli jednej ze stron. Należałoby uregulować kwestie proceduralne, jak np. rozkład ciężaru dowodu w postępowaniu przed Prezesem URE. Ponadto, należałoby przewidzieć, na wzór przepisów KC o zabezpieczeniu, możliwość zaskarżenia postanowienia tymczasowego wydawanego na podstawie art. 43 ust. 2 Nowego PE, (co powinno powodować upadek zabezpieczenia z chwilą wniesienia środka odwoławczego). Należy także postulować przywrócenie zasady, iż Prezes URE rozstrzyga także w sprawach spornych dotyczących pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Pierwszy projekt Nowego PE zawierał takie postanowienie w art. 13 ust. 4. Na gruncie obecnego projektu może budzić wątpliwości, czy tego rodzaju spory należą do kompetencji Prezesa URE, ponieważ nie zostały wymienione w art. 43.
34.	Art. 45	Upoważnionym do wstępu na teren kontrolowanej nieruchomości powinien być również świadek, o którym mowa w ust. 3.
35.	Art. 46	Należy zgłosić zastrzeżenia do art. 46, zgodnie z którym prawo do wstrzymania dostarczania energii z powodów wskazanych w tym przepisie przysługuje wyłącznie operatorom. <u>Tymczasem prawo przewidziane w art. 46 ust. 1 powinno przysługiwać wszystkim przedsiębiorcom</u>, dotyczy bowiem sytuacji, w których mogą zostać naruszone interesy również przedsiębiorcy zajmującego się sprzedażą. <u>W związku z tym należy rozciągnąć zastosowanie ust. 1 na wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne. W konsekwencji w art. 46 ust 1 proponujemy wykreślić wyrazy „wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej albo przesyłania i dystrybucji ciepła”.</u> Natomiast <u>zastosowanie art. 46 ust. 2 powinno być ograniczone do przedsiębiorstw zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją</u>, albowiem tylko te przedsiębiorstwa mają obowiązek świadczenia usług przesyłania lub dystrybucji. W związku z tym tylko te przedsiębiorstwa

		mogą być obciążone obowiązkiem wznowienia dostarczania. Sprzedawca, który nie ma obowiązku sprzedaży, nie może być obciążony obowiązkiem wznowienia dostarczania. <u>Dlatego proponujemy dodanie w art. 46 ust. 2 po wyrazach „Przedsiębiorstwo energetyczne” sformułowania: „wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej albo przesyłania i dystrybucji ciepła”.</u> Na końcu trzeba zauważyć, że w art. 46 ust. 1 pkt 2 projektodawca posłużył się wyrazem „zwleka”. Na gruncie przepisów KC rozróżnia się zwłokę i opóźnienie. Zwłoka jest zawsze zawiniona, podczas gdy na gruncie przepisów posługujących się pojęciem opóźnienia nie jest konieczne wykazywanie winy dłużnika, co z praktycznego punktu widzenia czasami jest niezwykle trudne. Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu rodzi ryzyko, że przedsiębiorca zamierzający wstrzymać dostarczanie będzie musiał wykazywać, że odbiorca opóźnia się w sposób zawiniony, co niejednokrotnie będzie niewykonalne. <u>W konsekwencji proponujemy zastąpienie słowa „zwleka” słowem „opóźnia się”.</u>
36.	Art. 47	Przepis przewiduje zakaz wstrzymania dostarczania w przypadku zalegania z płatnościami lub stwierdzenia nielegalnego poboru do czasu rozpatrzenia skargi, a w przypadku skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez Prezesa URE lub sąd polubowny, do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez te organy. Skutkiem tego przepisu może być składanie skarg przez nieuczciwych odbiorców wyłącznie w celu przesunięcia w czasie momentu wstrzymania dostarczania, co powodować będzie po stronie przedsiębiorstwa kolejne straty. Ponadto, im dłużej odbiorca pobiera energię, nie płacąc za nią, tym większy jest jego dług i tym samym mniejsze szanse, że przedsiębiorstwo energetyczne zostanie zaspokojone. Z drugiej strony w obecnym prawie energetycznym, a także w projekcie Nowego PE, istnieją wystarczające instrumenty pozwalające na rozwiązywanie tego typu problemów. Zgodnie z art. 43 ust. 2 Prezes URE może wydać postanowienie, w których określi warunki podjęcia bądź kontynuowania dostarczania do czasu zakończenia sporu. Tego typu postanowienie o charakterze zabezpieczającym jest wystarczające dla ochrony uzasadnionych interesów odbiorców. <u>W konsekwencji nadal postulujemy wykreślenie art. 47 w całości.</u> <u>Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego postulatu proponujemy wprowadzenie maksymalnego okresu, w którym przedsiębiorstwo energetyczne nie będzie mogło wstrzymać</u>

		<u>dostarczania energii elektrycznej lub ciepła.</u>
37.	Art. 48	Stosowanie tego przepisu powinno ograniczać się tylko do przypadku wstrzymania dostarczania z powodów, o których mowa w art. 46 ust. 1. Jeżeli instalacja stwarza bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub środowiska, odbiorca nie może mieć instrumentów przeciwdziałających wstrzymaniu dostarczania.
38.	Art. 49 ust. 2	Niepotrzebne jest wskazywanie, że należności z tytułu opłaty za nielegalne pobieranie podlegają ściągnięciu w trybie przepisów KPC, gdyż przepisy te i tak znajdują zastosowanie na zasadach ogólnych (egzekucję świadczeń pieniężnych o charakterze obligacyjnym regulują przepisy KPC).
39.	Art. 52	Przepis ten może budzić istotne wątpliwości interpretacyjne. W żaden sposób nie określono, jaki jest zakres obowiązku wytwarzania energii elektrycznej, czy też pozostawania w gotowości do jej wytwarzania. Sam fakt, że przedsiębiorca zajmuje się wytwarzaniem energii nie oznacza dla niego obowiązku wytwarzania energii i prowadzenia tej działalności. Obowiązek wytwarzania i pozostawania w gotowości do wytwarzania energii istnieje tylko w takim zakresie, w jakim przedsiębiorca ten zobowiązał się w drodze umów zawartych z odbiorcami lub innymi podmiotami (np. operatorem) do wytwarzania energii lub pozostawiania w gotowości do jej wytwarzania. Wytwórca może zaprzestać wytwarzania energii, np. jeśli staje się to nieopłacalne lub jednostki wytwórcze są przestarzałe i wymagają wyłączenia z eksploatacji. Nie ma możliwości prawnej zmuszenia go do wykonywania tej działalności, gdyż prowadzenie działalności gospodarczej jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem (o ile obowiązek nie wynika z odrębnych regulacji, np. z prawa konkurencji – nie ma jednak uzasadnienia do nałożenia go na wytwórców, gdyż nie działają jako monopolisci). <u>Proponujemy dodać, iż chodzi o zapewnienie ciągłości i niezawodności dostarczania energii elektrycznej lub ciepła zgodnie z zawartymi umowami. W związku z tym po słowach „zapewnienia ciągłości i niezawodności dostarczania energii elektrycznej lub ciepła” a przed wyrazami „przy zachowaniu parametrów i wymagań jakościowych określonych w przepisach odrębnych i zawartych umowach” proponujemy dodać: „zgodnie z zawartymi umowami”.</u>
40.	Art. 53 ust. 1 Art. 56	Prosimy o rozważenie dodania w art. 53 ust. 1 możliwości sprzedaży 15% wytworzonej energii także w drodze otwartego przetargu. Brak jest uzasadnienia, aby możliwość taka istniała w przypadku, o którym mowa w ust. 2, a nie było takiej możliwości w przypadku ust. 1. Skoro w przypadku ust. 2 przetarg jest wystarczającym instrumentem

		upublicznienia informacji o zamiarze sprzedaży, to nie ma powodu, aby z takiego trybu nie można było korzystać w zakresie ust. 1. Wszakże celem przepisu art. 53 ust. 1 nie jest zapewnienie zwiększenia obrotów na giełdach, ale zapewnienie równego dostępu do tej energii wszystkim zainteresowanym podmiotom. Sprzedaż energii w drodze otwartego przetargu w pełni realizuje ten cel. Dodatkowo umożliwienie sprzedaży energii w drodze otwartego przetargu może spowodować obniżenie cen transakcji przez giełdy, co będzie miało pozytywny skutek dla całego sektora energetycznego. W konsekwencji proponujemy zmianę art. 53 ust. 1 poprzez dodanie na końcu zdania przed wyrazami „z zastrzeżeniem ust. 2” sformułowania: <u>„lub w drodze otwartego przetargu”.</u> <u>W konsekwencji należałoby zmienić także art. 56 ust. 1, tak aby odnosił się do art. 53 ust. 1 i ust. 2. Proponujemy zatem w zdaniu pierwszym określenie „art. 53 ust. 2” zastąpić określeniem „art. 53”.</u>
41.	Art. 54 ust. 2	W art. 54 ust. 2 chodzi o zwolnienie, które nie spowoduje istotnego zakłócenia warunków konkurencji, a zatem powinno być obligatoryjne. Nie ma potrzeby, aby w takim przypadku pozostawiać Prezesowi URE dodatkowy luz decyzyjny, gdyż dysponuje nim już przy dokonywaniu oceny spełnienia wspomnianej przesłanki. <u>W konsekwencji nadal postulujemy nadanie art. 54 ust. 2 poniższego brzmienia: „Prezes URE, na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, zwalnia to przedsiębiorstwo z obowiązku, o którym mowa w art. 54, w części dotyczącej produkcji energii elektrycznej sprzedawanej na potrzeby wykonywania długoterminowych zobowiązań wynikających z umów zawartych z instytucjami finansowymi w celu realizacji inwestycji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej, jeżeli nie spowoduje to istotnego zakłócenia warunków konkurencji na rynku energii elektrycznej lub zakłócenia na rynku bilansującym.”</u>
42.	Art. 56 ust 3 i 4	Wadliwe pod względem konstrukcyjnym jest unieważnienie przetargu po jego zakończeniu. Przetarg można unieważnić dopóty, dopóki on trwa. Wraz z zawarciem umowy stosunek prawny wynikający z przetargu wygasa i dlatego nie ma już wtedy możliwości jego unieważnienia. Co więcej, na gruncie obecnej regulacji w przypadku unieważnienia przetargu z jednej strony pozostają w mocy zawarte wskutek przetargu umowy, a z drugiej strony sprzedanej na podstawie takiej umowy energii elektrycznej nie zalicza się do wypełnienia obliiga giełdowego lub przetargowego, za co grozi kara pieniężna. W konsekwencji podmiot zobowiązany znajduje się w sytuacji bez wyjścia,

		ponieważ z jednej strony jest związany umową, a z drugiej strony jej wykonywanie zwiększa zakres jego uchybienia. W konsekwencji postulujemy wykreślenie art. 56 ust. 3 i 4. Niezależnie od tego, w celu zapewnienia Prezesowi URE realnego wpływu na prawidłowy przebieg przetargu, proponujemy wprowadzić obowiązek informowania Prezesa URE o każdym organizowanych przetargu. Umożliwi to Prezesowi URE ewentualną interwencję w przypadku stwierdzenia naruszeń jeszcze w trakcie trwania przetargu.
43.	Art. 57 ust. 1 pkt 1	Przepis ten może budzić istotne wątpliwości interpretacyjne. W żaden sposób nie określono, jaki jest zakres obowiązku wytwarzania energii elektrycznej, czy też pozostawania w gotowości do jej wytwarzania. Jak już wskazano wcześniej, sam fakt, że przedsiębiorca zajmuje się wytwarzaniem energii nie oznacza dla niego obowiązku wytwarzania energii i prowadzenia tej działalności. <u>Proponujemy uzupełnić pkt 1 i na koniec dodać wyrazy: „zgodnie z zawartymi umowami.”.</u>
44.	Art. 59 ust. 1	Należałoby doprecyzować przepis art. 59 ust. 1 w taki sposób, aby odnosił się tylko do tych wytwórców, którzy korzystają z węgla kamiennego lub oleju opałowego. Zgodnie z literalną wykładnią można byłoby twierdzić, że obowiązek utrzymywania zapasów obowiązkowych dotyczy także wytwórców wykorzystujących np. energię jądrową, co jednak byłoby pozbawione sensu. <u>W konsekwencji postulujemy dodać na końcu art. 59 ust. 1: „o ile przedsiębiorstwo energetyczne wykorzystuje do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła węgiel kamienny lub węgiel brunatny lub olej opałowy.”</u>
45.	Art. 59 ust. 3	Przewidziany w tym przepisie termin (2 miesiąca od ostatniego dnia miesiąca, w którym rozpoczęto obniżanie zapasów) jest zbyt krótki. W praktyce może doprowadzić do sytuacji, w której konieczne będzie uzupełnianie zapasów w okresie, w którym powinny być zużywane (np. w sytuacji przeciągających się niekorzystnych warunków pogodowych). Z tego względu postulujemy zamienić słowa „w którym rozpoczęto ich obniżanie” słowami „w którym ustała przyczyna ich obniżania”.
46.	Art. 59 ust. 7	Przewidziany w projekcie termin 3-dniowy w praktyce jest zbyt krótki i rodzi ryzyko jego – nawet niezawinionego – naruszania przez przedsiębiorstwa energetyczne (szczególnie w okresie np. tzw. „długich weekendów”).
47.	Art. 63 ust. 2 pkt 9	Z uwagi na zagadnienia bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej jest zasadne, aby warunki współpracy pomiędzy

		operatorem systemu elektroenergetycznego a operatorem elektrowni jądrowej brały pod uwagę uwarunkowania techniczne obiektu jądrowego w zakresie dysponowania mocą jednostek wytwórczych oraz postępowania w sytuacjach awaryjnych. Trzeba przy tym wskazać, że powyższe zasady uwzględnia art. 108 ust. 1 pkt 5 i dlatego brak jest argumentu przeciwko ich uwzględnieniu w komentowanym przepisie. Podtrzymujemy w związku z tym propozycję dodania na końcu art. 63 ust. 2 pkt 9 sformułowanie: <u>„uwzględniające, w przypadku elektrowni jądrowych, wymagania w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej określone przepisami ustawy z dnia 29 listopada 2000 r - Prawo atomowe”.</u>
48.	Art. 65	<u>Postuluje się zwolnienie z obowiązku posiadania koncesji na działalność związaną z rozruchem jednostki wytwórczej.</u> Okres rozruchu nie powinien być traktowany, jako prowadzenie działalności gospodarczej - jest to raczej okres przygotowania do jej prowadzenia. Tymczasem koncesja wymagana jest na prowadzenie działalności gospodarczej. Dlatego działania podejmowanie w okresie rozruchu należy wyłączyć spod obowiązku posiadania koncesji. <u>Proponujemy zatem dodać w art. 65 ust. 2 nowy pkt 4 o poniższym brzmieniu: „4) wytwarzanie i sprzedaż w ramach rozruchu technologicznego do czasu przekazania jednostki wytwórczej do eksploatacji”.</u>
49.	Art. 66 ust. 1 pkt 5	Przepis ten z jednej strony mówi o wnioskodawcy, któremu (dopiero) będzie udzielona koncesja, a z drugiej strony o działalności, na którą (już) udzielono koncesji. Bez wątplenia przepis dotyczy podmiotu, który dopiero ubiega się o udzielenie koncesji i <u>proponujemy zastąpienie słów „na którą udzielono koncesji” słowami „na którą ma być udzielona koncesja”.</u>
50.	Art. 68	Istnieje niepewność odnośnie do tego, co należy dołączyć do wniosku. Użycie sformułowania „w szczególności” po pierwsze nie służy pewności obrotu prawnego, po drugie możliwe jest arbitralne ustalanie przez Prezesa URE wymogów przedkładania dodatkowych dokumentów i to odrębnie w odniesieniu do każdego wnioskodawcy. Tymczasem każdy wnioskodawca powinien mieć takie same obowiązki i z góry wiedzieć, jakie dokumenty musi przygotować w celu złożenia wniosku o udzielenie koncesji. <u>Proponujemy, aby w art. 68 ust. 2 usunąć sformułowanie „w szczególności”.</u> <u>Ponadto należałoby doprecyzować w art. 68 ust. 2 pkt 3 tak, aby uwzględniał sytuację, w której dany podmiot prowadzi działalność krócej niż 3 lata. W konsekwencji proponujemy dodanie na końcu przepisu</u>

		wyrazów: „lub z okresu wykonywanej działalności gospodarczej, jeżeli wnioskodawca wykonuje działalność krócej niż 3 lata”.
51.	Art. 70	Warunki wykonywania działalności określają przepisy prawa, zatem organ administracji państwowej nie powinien ich w dowolny sposób określać. Podkreślić należy, że ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w art. 46 ust. 2 jednoznacznie stanowi, iż „Szczegółowy zakres i warunki wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu określają przepisy odrębnych ustaw”. <u>W ust. 1 pkt 3 nadal proponujemy skreślić sformułowanie: „oraz warunki wykonywania działalności”. Proponujemy także wykreślić pkt 4.</u> Ponadto nie każda działalność gospodarcza może wpływać na środowisko. W szczególności zupełnie niepotrzebne jest nakładanie na przedsiębiorstwo zajmujące się obrotem obowiązków związanych z zabezpieczeniem ochrony środowiska w trakcie oraz po zaprzestaniu wykonywania działalności. <u>Dlatego w dalszym ciągu postulujemy dodanie na końcu art. 70 ust. 1 pkt 5: „o ile działalność ta ma wpływ na środowisko”.</u>
52.	Art. 71	Pomimo zmian, przepis w dalszym ciągu pozostawia Prezesowi URE całkowitą uznaniowość nie tylko co do nałożenia obowiązku ustanowienia zabezpieczenia, lecz także co do jego maksymalnej wysokości. Ponadto, ewentualna konieczność ustanowienia zabezpieczenia spowoduje zwiększenie kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych, co negatywnie odbije się na poziomie cen i stawek dla odbiorców końcowych. <u>Proponujemy zatem wykreślenie tego przepisu.</u> Ewentualnie <u>w przypadku nieuwzględnienia powyższego postulatu usunięcia art. 71 w całości, proponujemy wprowadzenie maksymalnych kwot zabezpieczenia i szczegółowych warunków, w których Prezes URE może uzależnić udzielenie koncesji od złożenia zabezpieczenia (w szczególności należy wyłączyć możliwość jego żądania od podmiotu, który wykaże, iż samodzielnie posiada zdolność do zaspokojenia potencjalnych roszczeń o wartości równej maksymalnej kwocie zabezpieczenia, którego można by od niego wymagać).</u> Ponadto w przypadku obiektów energetyki jądrowej inwestor, na podstawie przepisów szczególnych (Prawa atomowego i Ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących) jest zobowiązany w sposób szczegółowy wykazać posiadany potencjał techniczny i ekonomiczny. Z

		tego względu ewentualne nałożenie przez Prezesa URE obowiązku ustanawiania zabezpieczenia w celu uzyskania koncesji byłoby niecelowe i nader uciążliwe. <u>Dlatego, w przypadku nieuwzględnienia powyższego postulatu usunięcia art. 71 w całości, proponujemy wyłączenie obowiązywania przepisu w stosunku do operatorów obiektów energetyki jądrowej.</u>
53.	Art. 72	Ze względu na pewność obrotu prawnego Prezes URE nie powinien mieć swobody w zmianie przedmiotu i warunków udzielonej koncesji. Koncesja bowiem co do zasady daje koncesjonariuszowi gwarancję, że określona w niej działalność może być prowadzona w zgodzie z przepisami prawa i warunkami koncesji. Nie może być zatem tak, że po pewnym czasie Prezes URE zmieni warunki koncesji w sposób niezajdujący oparcia w przepisach prawa i tym samym np. spowoduje nieaktualność pierwotnych założeń biznesowych w sytuacji poniesienia już znacznych nakładów inwestycyjnych. Ponadto w praktyce zmiana warunków lub przedmiotu koncesji może mieć dla koncesjonariusza skutek podobny jak cofnięcie koncesji. Przypadki, w których koncesja może być cofnięta są jednak wyraźnie określone w ustawie. <u>Dlatego postulujemy skreślenie na końcu przepisu słów „lub z urzędu”.</u> <u>Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia postulatu skreślenia przepisu w całości, proponujemy wprowadzić enumeratywny katalog przypadków, w których Prezes URE z urzędu będzie mógł zmienić przedmiot i warunki koncesji.</u>
54.	Art. 73 ust. 3 pkt 2	Co do zasady, zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych, koncesje przechodzą na następcę prawnego z mocy prawa przy podziale przedsiębiorstwa lub jego łączeniu z innymi podmiotami. Skoro tak, to nie ma uzasadnienia cofnięcie lub wprowadzenie zmian w koncesji w przypadku łączenia lub podziału, chyba że połączenie lub podział ma wpływ na możliwość wykonywania obowiązków wynikających z koncesji. Podtrzymujemy zatem dodanie na końcu ust. 3 pkt 2: <u>„jeżeli prowadzi ono do ograniczenia możliwości wykonywania obowiązków wynikających z koncesji”.</u> Niezależnie od tego należy postulować wprowadzenie możliwości uzyskania przez przedsiębiorstwo energetyczne uprzedniego, wiążącego stanowiska Prezesa URE w formie decyzji administracyjnej, co do konieczności zmiany koncesji bądź uzyskania nowej koncesji w przypadku planowanego połączenia lub podziału. Wprowadzenie możliwości uzyskania wcześniejszej decyzji pozwoliłoby uniknąć ryzyk związanych z ewentualnym cofnięciem przez Prezesa URE koncesji po dokonaniu połączenia/podziału lub istotnej zmiany tej koncesji. <u>W</u>

		konsekwencji nadal proponujemy dodanie ust. 5 w poniższym brzmieniu: <u>„W przypadku zamiaru podziału przedsiębiorstwa energetycznego lub jego połączenia z innymi podmiotami, przedsiębiorstwo energetyczne może wystąpić do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie decyzji, w której Prezes URE ewentualnie określi konieczność zmiany zakresu koncesji bądź uzyskania nowej koncesji po podziale lub połączeniu przedsiębiorstwa.”</u>
55.	Art. 74	Kodeks spółek handlowych dopuszcza, co do zasady, przejście koncesji w razie podziału lub łączenia spółek. Projektowany art. 74 może wyłączyć w praktyce przejście koncesji w drodze sukcesji uniwersalnej, wbrew przepisom KSH. Przy jego literalnej interpretacji, w razie łączenia spółek, np. wobec wykreślenia spółki przejmowanej z rejestru, należałoby uznać, że z jednej strony koncesja ta przechodzi na spółkę przejmującą, zgodnie z KSH, a z drugiej strony – wygasa zgodnie z Nowym PE. <u>Nadal proponujemy wykreślić cały artykuł.</u>
56.	Art. 75 ust. 2	Nowa w stosunku do pierwszego projektu nowego PE redakcja art. 75 ust. 2 powoduje, że przedsiębiorstwa, które nie przedkładają taryf do zatwierdzenia, nie będą miały faktycznie możliwości pokrycia strat. Przedsiębiorstwa takie działają bowiem w warunkach konkurencji. A zatem jeżeli podwyższą ceny i stawki opłat w taryfie w celu pokrycia strat, w warunkach konkurencji tracą klientów (którzy wybiorą tańszych konkurentów, którzy nie podnieśli cen lub stawek) i w konsekwencji i tak nie uzyskają pokrycia uzyskanych strat. <u>W konsekwencji postulujemy przywrócenie pierwotnego brzmienia przepisu, tj. art. 68 ust. 2 pierwszego projektu Nowego PE o poniższej treści: „2. Jeżeli działalność wykonywana w warunkach, o których mowa w ust. 1, przynosi stratę, przedsiębiorstwu energetycznemu należy się pokrycie strat od Skarbu Państwa w wysokości ograniczonej do uzasadnionych kosztów działalności określonej w koncesji, przy zachowaniu należytej staranności.”</u>
57.	Art. 89	Należy nałożyć na OSP obowiązek publikowania odpowiednich modeli matematycznych funkcjonowania sieci. Tylko OSP ma możliwość opracowania takich modeli z uwagi na posiadanie wszystkich informacji o krajowym systemie energetycznym. Z drugiej strony modele te są niezbędne użytkownikom systemu do właściwego planowania rozwoju i realizowania działalności. Ponadto proponujemy wprowadzenie rozwiązania, które zapewni jedno i

		scentralizowane miejsce informowania o ubytkach mocy. W naszej ocenie takim miejscem powinna być strona internetowa OSP. Dlatego <u>proponujemy dodać na końcu art. 89 ust. 1 pkt 14a po średniku poniższego sformułowanie: „w tym w szczególności o nieprzewidzianych ubytkach mocy jednostek wytwórczych o mocy powyżej 100 MW zgłoszonych operatorowi systemu przesyłowego przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej; przy czym informacje o nieprzewidzianych ubytkach jednostek wytwórczych operator udostępnia niezwłocznie po ich otrzymaniu od wytwórcy”.</u> Jak już wskazano, należy także wyraźnie przesądzić, że wszelkie polecenia wydawane przez OSP użytkownikom systemu, a zwłaszcza wytwórcom mają swoje oparcie w umowach. Operator nie ma bowiem władztwa administracyjnego nad tymi podmiotami, gdyż nie jest organem administracji publicznej i nie może jednostronnie kształtować sytuacji prawnej innych podmiotów. Jedynym źródłem kompetencji operatora do wydawania takich poleceń mogą być stosunki zobowiązaniowe wiążące go z użytkownikami systemu, np. z wytwórcami. Dlatego kompetencje do dysponowania mocą jednostek wytwórczych muszą być przewidziane w umowach. <u>Należałoby zatem dodać w pkt. 7 po wyrazie „dysponowanie” sformułowanie: „na podstawie zawartych umów”.</u> Ponadto, jak już wskazywaliśmy wcześniej, dysponowanie mocą jednostek wytwórczych powinno uwzględniać bezpieczeństwo jądrowe i ochronę radiologiczną, w szczególności, iż powyższe kryteria uwzględniono w art. 102 ust. 1 pkt 5. <u>Należałoby zatem na końcu art. 89 ust. 1 pkt 7 wyraz „oraz” zastąpić przecinkiem i po wyrazie „systemie” dodać: „oraz uwzględniając w przypadku obiektów energetyki jądrowej wymagania w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej”.</u> Niezależnie od powyższego proponujemy zmienić art. 89 ust. 1 pkt 9 poprzez nadanie mu brzmienia: „zakup usług systemowych, w tym <u>rezerw mocy niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania systemu ...</u>”. Postulowana zmiana pozwoli na zaakcentowanie rangi regulacyjnych usług systemowych i rezerwy mocy w procesie zapewnienia bezpieczeństwa dostarczania energii elektrycznej oraz stworzy podstawę rozliczenia i pokrycia kosztów utrzymywania rezerw mocy w jednostkach wytwórczych centralnie dysponowanych.
58.	Art. 90	Należy zrezygnować z możliwości posiadania jednostek wytwórczych i

wytwarzania w nich energii przez OSP. Wydaje się, że przepis ten jest niezgodny z przepisami III pakietu energetycznego. Art. 9 dyrektywy 2009/72/WE kładzie nacisk na oddzielenie działalności przesyłowej od wytwarzania i dostarczania energii. W szczególności art. 9 dyrektywy 2009/72/WE ustanawiający zakaz łączenia działalności operatorskiej i wytwarzania posługuje się pojęciem „przedsiębiorstwa prowadzącego jakąkolwiek działalność w zakresie wytwarzania lub dostaw”, a nie pojęciem, np. „działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub dostaw”. Wynikający z art. 9 dyrektywy 2009/72/WE zakaz wykonywania działalności związanej z wytwarzaniem należy zatem rozumieć bardzo szeroko i nie ograniczać tylko do wytwarzania energii w celu jej sprzedaży. W tym kontekście trzeba uznać, że zakaz dotyczy także wytwarzania energii przez operatora w jednostkach rezerwy interwencyjnej. Trudno przyjąć, że taka działalność nie stanowi „jakiegokolwiek działalności w zakresie wytwarzania”. Co więcej, nieprzekonująca jest argumentacja projektodawcy zawarta w uzasadnieniu projektu Nowego PE. Jako podstawę wprowadzenia przepisu art. 90 przywołano art. 5 dyrektywy 2005/89/WE. Trudno jednak uznać, mając na uwadze przepisy art. 9 dyrektywy 2009/72/WE oraz całokształt przepisów III pakietu energetycznego, że przepis art. 5 ust. 1 lit. b dyrektywy 2005/89/WE daje operatorowi systemu przesyłowego prawo posiadania jednostek wytwórczych i wytwarzania w nich energii. Zapewnienie dostępności odpowiedniego poziomu rezerw, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b dyrektywy 2005/89/WE, może przecież polegać także na zawarciu odpowiednich umów z wytwórcami, w których przewidziane będzie utrzymywanie przez nich rezerw wytwórczych. Takie rozwiązanie przewiduje zresztą wprost art. 57 ust. 1 pkt 2 Nowego PE. Ponadto, państwa członkowskie mają szereg innych instrumentów wymienionych w art. 5 ust. 2 2005/89/WE w celu utrzymania równowagi pomiędzy zapotrzebowaniem na energię elektryczną a dostępnością mocy wytwórczych. Takim instrumentem jest przede wszystkim organizacja przetargu na nowe moce wytwórcze. Ponadto w kontekście wprowadzenia w nowym projekcie pojęcia usług systemowych wydaje się, że OSP nie musi posiadać tego typu jednostek. Bezpieczeństwo systemu OSP może bowiem zapewnić właśnie dzięki usługom systemowym, które zgodnie z art. 57 ust. 2 pozyskuje na zewnątrz, a nie świadczy sam.

Reasumując, przepis art. 96 budzi istotne wątpliwości odnośnie do zgodności z przepisami III pakietu energetycznego, a ponadto wydaje

		<u>się być niepotrzebny w kontekście usług systemowych świadczonych przez inne podmioty, przewidzianych w projekcie. Dlatego należałoby go skreślić.</u>
59.	Art. 95 ust. 1 pkt 5	Wyrażamy pogląd, iż należy wyraźnie przesądzić, że wszelkie polecenia wydawane przez OSP użytkownikom systemu, a zwłaszcza wytwórcom mają swoje oparcie w umowach. <u>Należy zatem w dodać w pkt. 5 po wyrazie „dysponowanie” sformułowanie: „na podstawie zawartych umów”.</u>
60.	Art. 95 ust. 1 pkt 10 lit b	Zgodnie z ideą niezależnego Operatora Informacji Pomiarowych, to OIP ma być centralnym podmiotem odpowiedzialnym za przechowywanie, przetwarzanie i udostępnianie informacji pomiarowych. Tymczasem komentowany przepis po pierwsze w żaden sposób nie odwołuje się do OIP, a co więcej powierza obowiązki w zakresie przechowywania, przetwarzania i udostępniania danych pomiarowych OSD. <u>W konsekwencji postulujemy wykreślenie art. 95 ust. 1 pkt 10 lit. b i przekazanie wskazanych w nim kompetencji OIP.</u>
61.	Art. 96	Postulujemy doprecyzowanie regulacji dotyczącej zamkniętych systemów dystrybucyjnych, poprzez uwzględnienie w przepisie – wzorem dyrektywy 2009/72/WE – że mogą one służyć do zaopatrywania odbiorców pozostających nie tylko w stosunku zatrudnienia, <u>ale także w innym podobnym stosunku.</u>
62.	Art. 97	Konieczne jest doprecyzowanie art. 97. W przepisie tym należałoby dookreślić znaczenia pierwszeństwa; czy jest to pierwszeństwo wyłącznie na etapie zawierania umów, czy również oznacza możliwość ingerencji w umowy już zawarte. Innymi słowy, czy w sytuacji, w której przepustowość sieci przesyłowych jest w całości wykorzystana przez wytwórców bazujących na źródłach konwencjonalnych pojawi się konkurencyjny wytwórca z OZE, który chciałby skorzystać z części przepustowości przyznanej tym pierwszym, to czy możliwe jest odebranie części tej przepustowości przyznanej wcześniej na podstawie umowy wytwórcy ze źródła konwencjonalnego. To drugie rozwiązanie budziłoby wątpliwości z punktu widzenia zasady dotrzymywania umów oraz ochrony praw nabytych, tak więc <u>należałoby przyjąć model pierwszy i doprecyzować, że chodzi o pierwszeństwo wyłącznie na etapie zawierania umów.</u> <u>Ponadto zupełnie niepotrzebnie w art. 97 ust. 1 pkt 1 użyte są słowa „wszystkim podmiotom”. Pierwszeństwo nie dotyczy bowiem świadczenia usług na rzecz konkretnych podmiotów, ale przesyłania określonego rodzaju energii (energii odnawialnej).</u> Jest także niezrozumiałe, jak należy rozumieć pojęcie „odbior” użyte w

		art. 97 ust. 1 pkt 2, w szczególności w kategoriach cywilnoprawnych. Nie oznacza ono zapewne obowiązku zakupu tej energii (gdyż ciąży na operatorze systemu, który nie może zajmować się obrotem). Z drugiej strony trudno uznać, iż obowiązek ten dotyczy świadczenia usługi przesyłania/dystrybucji. Ta kwestia bowiem jest już uregulowana w art. 3 Nowego PE. Ponadto gdyby chodziło o pierwszeństwo świadczenia usługi przesyłania/dystrybucji użyto by sformułowania analogicznego do użytego w ust 1. <u>Należy w związku z tym postulować przemysłenie, na czym polega obowiązek odbioru przez operatora energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii oraz w wysokosprawnej kogeneracji.</u> <u>Niezależnie od powyższego proponujemy rozszerzyć ust. 1 pkt 2, tak aby obejmował obowiązek odbioru ciepła produkowanego w wysokosprawnej kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w ilości nie większej niż zapotrzebowanie odbiorców przedsiębiorstwa objętego tym obowiązkiem. Obowiązek ten powinien być nałożony na przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłaniem, dystrybucją i obrotem ciepłem. W przypadku rynku ciepła te działalności nie są bowiem rozdzielone.</u> W związku z tym w przypadku przedsiębiorstw ciepłowniczych nie powstaje dylemat wskazany w akapicie poprzednim, polegający na tym, że przedsiębiorstwo zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją miałoby obowiązek odbioru energii, której nie może dalej odsprzedać. Uzasadnieniem tego postulatu jest to, że jego realizacja przyczyni się do redukcji emisji dwutlenku węgla i będzie stanowić dodatkową zachętę do poprawy efektywności energetycznej. Oba cele wynikają zarówno z przepisów unijnych, jak i Polityki Energetycznej Polski do 2020. Ponadto także i ten przepis powinien uwzględniać zasady bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej. Stąd postulujemy dopisanie na końcu art. 97 ust. 1: „oraz bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej”.
63.	Art. 100	Postulujemy wydłużenie terminu na konsultację projektów instrukcji. Są to bowiem niezwykle złożone dokumenty i termin 30-dniowy w praktyce jest niewystarczający. Należy wprowadzić termin przynajmniej 45-dniowy, a w sytuacjach nagłych (np. w celu dostosowania instrukcji do zmiany prawa) należałoby przewidzieć obowiązek przeprowadzania konsultacji ex post, zainteresowane podmioty powinny mieć prawo zgłoszenia uwag w terminie 45 dni od wejścia zmian w życie. <u>Proponujemy w ust. 2 termin 30 dni zastąpić terminem 45 dni. Ponadto</u>

		<u>proponujemy dodanie nowego ust. 3 o poniższym brzmieniu: „W sytuacjach nagłych, w szczególności w przypadku konieczności dostosowania instrukcji do nowych lub zmienionych przepisów prawa, jeżeli nie będzie możliwe dotrzymanie terminu określonego w ust. 2, zainteresowane podmioty mają prawo zgłaszania uwag w terminie 45 dni od dnia wejścia zmian instrukcji w życie.”</u> Ponadto, w celu dodatkowego zabezpieczenia interesów wszystkich użytkowników systemu, proponujemy wprowadzenie zasady, iż przed podjęciem decyzji o zatwierdzeniu instrukcji, Prezes URE będzie wyznaczał spotkanie konsultacyjne w celu umożliwienia skonfrontowania stanowiska OSP i zainteresowanych podmiotów w zakresie uwag do instrukcji nieuwzględnionych przez OSP. Prezes URE powinien podejmować decyzję o zatwierdzeniu instrukcji po wysłuchaniu i dogłębnym rozważeniu stanowiska zainteresowanych podmiotów, których uwag nie uwzględniono w projekcie instrukcji. Użyte powyżej określenie „spotkanie konsultacyjne” już samo w sobie wyjaśnia rolę jego uczestników, która nie jest tożsama ze statusem strony postępowania administracyjnego, daje natomiast dużą swobodę uczestnikom konsultacji w przedstawianiu swoich poglądów, w tym przedstawianiu uwag, postulatów czy propozycji rozwiązań. Podobne rozwiązania spotykane są także na gruncie innych ustaw (m.in. w prawie lotniczym czy medycznym). Trzeba przy tym wskazać, że analogiczne rozwiązania umożliwiające szerokie konsultowanie projektów kodeksów sieci spotykane są w innych jurysdykcjach. Przykładowo w Wielkiej Brytanii funkcjonuje „Grid Code Review Panel”, stały organ przy National Grid Electricity Transmission, brytyjskim OSP, którego członkami są przedstawiciele władz, wytwórców, sprzedawców, operatorów i odbiorców. Do zadań „Grid Code Review Panel” należy m.in. analiza proponowanych zmian w instrukcji i głosowanie nad nimi przed skierowaniem ich do konsultacji społecznych. <u>W konsekwencji proponujemy dodanie na końcu art. 100 nowego ust. 3 o następującym brzmieniu: „Kopie zgłoszonych uwag użytkownicy systemu przesyłają Prezesowi URE, który wyznacza spotkanie konsultacyjne z udziałem operatora oraz przedstawicieli zainteresowanych użytkowników systemu”.</u>
64.	Art. 101 ust. 2	Niezrozumiałe jest, dlaczego instrukcja ruchu miałaby określać również algorytm wyliczania obliczeń, o których mowa w art. 35 ust. 1 zważywszy, że w świetle art. 35 ust. 4 algorytm ten Prezes URE będzie

		zamieszczał w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki. Taki dualizm może prowadzić do istotnych wątpliwości interpretacyjnych oraz problemów praktycznych (np. konieczności każdorazowej aktualizacji instrukcji po zmianie algorytmu przez Prezesa URE).
65.	102	W sytuacji wskazanej w art. 102 ust. 2 oprócz zmiany grafiku handlowego konieczna może być także zmiana ofert bilansujących. Wprowadzenie takiej możliwości pozwoli zminimalizować ryzyko handlowe na Rynku Bilansującym. Nadal <u>proponujemy zatem nadać art. 102 ust. 2 następujące brzmienie: „Warunki w zakresie bilansowania systemu elektroenergetycznego, o których mowa w ust. 1 pkt 1, powinny umożliwiać dokonywanie zmian grafiku handlowego i ofert bilansujących dla jednostek wytwórczych centralnie dysponowanych w dniu ich realizacji oraz bilansowanie tego systemu także przez zmniejszenie poboru energii elektrycznej przez odbiorców niespowodowane wprowadzonymi ograniczeniami, o których mowa w art. 116 ust. 1.”</u> <u>Niezależnie od powyższego w art. 102 ust. 1 należy usunąć pkt 6, ponieważ kwestie kryteriów dysponowania mocą jednostek wytwórczych uregulowane są już w pkt 5.</u>
66.	Art. 112	W kontekście treści przepisu art. 112 nadal pozostaje niejasne, jaki charakter ma instrukcja informacji pomiarowych. Brakuje w tym przypadku analogicznego rozwiązania, jak art. 105 w odniesieniu do instrukcji ruchu i eksploatacji sieci przesyłowej i dystrybucyjnej. <u>W związku z tym proponujemy dodanie w art. 112 ust. 2 o następującym brzmieniu: „Instrukcja stanowi regulamin w rozumieniu art. 384 KC.”.</u>
67.	Art. 116 i 117	Jak już wskazywano wcześniej, dysponowanie mocą jednostek wytwórczych powinno uwzględniać uwarunkowania związane z bezpieczeństwem jądrowym i ochroną radiologiczną, tym bardziej, że kryteria te uwzględniono w art. 102 ust. 1 pkt 5. Przepisy art. 116 i 117 należy uzupełnić o stosowane postanowienia w tym zakresie.
68.	Art. 119	Jak wspomniano, należy wyraźnie przesądzić, że wszelkie polecenia wydawane przez OSP użytkownikom systemu, a zwłaszcza wytwórcom mają swoje oparcie w umowach. <u>Należałoby zatem dodać w art. 119 ust 1 pkt. 3 na początku zdania pomiędzy wyrazami „wydaje” a „właściwemu” sformułowanie: „na podstawie zawartych umów”.</u> Ponadto jak już wskazywano wyżej, dysponowanie mocą jednostek wytwórczych powinno uwzględniać uwarunkowania związane z

		bezpieczeństwem jądrowym i ochroną radiologiczną.
69.	Art. 123 ust. 2	Należałoby rozszerzyć stosowanie art. 123 ust. 2 na wszystkich wytwórców oraz także na przypadki, o których mowa w art. 119 ust. 1. Po pierwsze także w przypadku zastosowania środków, o których mowa w art. 119 ust. 1 wytwórca może utracić przychody za energię elektryczną, którą przedsiębiorstwo to mogłoby wytworzyć, osiągając moc jak w czasie zastosowania środków. Ponadto sytuacja taka nie ogranicza się wyłącznie do wytwórców energii elektrycznej z wiatru. W konsekwencji postulujemy nadanie art. 123 ust. 2 poniższego brzmienia: „2. W przypadku zastosowania środków, o których mowa w art. 119 ust. 1 i 3, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego pokrywa przedsiębiorstwu energetycznemu wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej utracone przychody za energię elektryczną, którą przedsiębiorstwo to mogłoby wytworzyć, osiągając moc jak w czasie zastosowania środków, o których mowa w art. 119 ust. 1 i 3, jednak nie wyższą niż 60% mniejszej z dwóch wielkości: mocy zainstalowanej poszczególnych źródeł wytwórczych albo mocy przyłączeniowej tych źródeł określonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 63.”.
70.	Art. 124 ust. 4	Zgłaszamy postulat wykreślenia przepisu jako, jak się wydaje, niezgodnego z Konstytucją. Nie ma uzasadnienia do wprowadzenia zasady kwotowego ograniczenia odpowiedzialności operatora. Brak także uzasadnienia do ustalenia maksymalnych pułapów tej odpowiedzialności na zaproponowanym w projekcie Nowego PE poziomie. Powinno się raczej nałożyć obowiązek ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej na operatora. Należy zauważyć, że ograniczenie odpowiedzialności dotyczy przypadku, gdy operator dopuścił się niedbalstwa. Nie ma podstaw do ulgowego traktowania operatora w takim przypadku, ze szkodą dla innych uczestników rynku.
71.	Art. 132	Przepis art. 132 nadal jest niespójny i wymaga doprecyzowania. W szczególności nie wiadomo, jak należy rozumieć ust. 2 w kontekście ust. 4 - wydaje się, że oba ustępy są ze sobą sprzeczne. Ponadto wydaje się, że zasada, o której mowa w ust. 3 powinna dotyczących wszystkich jednostek kogeneracji innych niż wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2. Niezależnie od tego dotychczas istniały wątpliwości, jak należy rozumieć łączną moc zainstalowaną, o której mowa w ust. 2 pkt 1. W celu rozwiania tych wątpliwości proponujemy doprecyzowanie, iż chodzi

		o łączną moc zainstalowaną elektryczną jednostki kogeneracji. Nadto, tak jak ma to miejsce obecnie, ust. 2 pkt 1 powinien odwoływać się generalnie do gazu, a nie do gazu ziemnego wysokometanowego lub zaazotowanego. W procesach kogeneracji są bowiem wykorzystywane jeszcze inne gazy (np. gaz koksowniczy) i dlatego brak jest uzasadnienia dla wprowadzania ograniczenia co do rodzajów gazu, których używanie w jednostce kogeneracji uprawnia do otrzymania świadectwa pochodzenia. W konsekwencji postulujemy następującego brzmienie art. 138 ust. 2 pkt 1: „1) opalanej gazem, lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej poniżej 1 MW, z zastrzeżeniem pkt 2;”. Ponadto art. 132 ust. 3 w dalszym ciągu posługuje się pojęciem biomasy w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach. Wydaje się, biorąc pod uwagę spójność systemową, że należałoby się odwoływać do pojęcia biomasy w rozumieniu nowej ustawy o odnawialnych źródłach energii.
72.	Art. 137 ust. 2 pkt 1	Przepis ten niepotrzebnie uzależnia powstanie obowiązku, o którym mowa w art. 137 ust. 1, także od złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 137 ust. 3. Tymczasem oświadczenie to dotyczy wyłącznie spełnienia dwóch pierwszych warunków powstania obowiązku z art. 137 ust. 1. Z jednej strony zatem złożenie takiego oświadczenia nic nowego nie wnosi (podmiot deklaruje bowiem pewien fakt, który i tak ma miejsce). Z drugiej strony wydaje się, że niezłożenie oświadczenia powoduje, że obowiązek nie powstanie. A zatem określony podmiot spełniający dwa pierwsze warunki powstania obowiązku może nie złożyć oświadczenia w celu uchylenia się od obowiązku. <u>W konsekwencji postulujemy wykreślenie w art. 137 ust. 2 pkt 1 słów: „a także złożył oświadczenie, o którym mowa w ust. 3”.</u>
73.	Art. 148	W nieuzasadniony sposób ograniczono możliwość rozliczenia na potrzeby wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 137 ust. 1, energii wyprodukowanej tylko w poprzednim roku kalendarzowym, podczas gdy aktualnie możliwe jest rozliczenie energii wyprodukowanej w poprzednich latach kalendarzowych. Powyższa zmiana spowoduje, że uzyskane wcześniej, ale nieumorzzone świadectwa pochodzenia staną się bezużyteczne. W konsekwencji znacznie trudniej będzie spełnić obowiązek, którego niespełnienie z kolei zagrożone jest karą pieniężną.

		<u>Postulujemy przywrócenie przepisu do pierwotnej treści wynikającej z pierwszej wersji projektu Nowego PE i zastąpienie słów „w poprzednim roku kalendarzowym” słowami „w poprzednich latach kalendarzowych”.</u> Pozostawienie propozycji w obecnym brzmieniu będzie stanowiło ingerencję w konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych.
74.	Art. 150 ust. 2	Pragniemy wyrazić stanowisko, że opinia akredytowanej jednostki, o której mowa w art. 150 ust. 2 powinna dotyczyć jedynie prawidłowości danych zawartych w sprawozdaniu dotyczącym jednostki kogeneracji w oparciu o przeprowadzone badanie i nie powinna obejmować kwestii zasadności składania wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w poprzednim roku kalendarzowym. Ocena, czy wniosek taki został złożony zasadnie powinna należeć wyłącznie do Prezesa URE. W konsekwencji <u>postulujemy wykreślenie w art. 150 ust. 2 końcowego sformułowania: „oraz zasadność składania wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w poprzednim roku kalendarzowym”.</u>
75.	159	Zgodnie z brzmieniem obecnych przepisów Prezes URE nie ma wpływu na decyzję w zakresie budowy i lokalizacji nowego źródła wytwarzania ciepła. Budowa nowego źródła może mieć natomiast istotny wpływ na system ciepłowniczy, w tym bezpieczeństwo dostarczania oraz ceny ciepła. Dlatego podtrzymujemy postulat wprowadzenia przepisu, dzięki któremu zwiększone zostanie bezpieczeństwo dostarczania ciepła poprzez ograniczenie ryzyka powstawania nieuzasadnionych nadwyżek mocy, które mogą mieć negatywny wpływ na ceny ciepła dla odbiorców końcowych. <u>W konsekwencji proponujemy wprowadzenie w art. 159 obowiązku uzgadniania z Prezesem URE planów rozwoju sieci ciepłowniczej, jeżeli zakłada on budowę nowego źródła o mocy większej aniżeli 5 MWt.</u> Ponadto na konieczność aktualizacji planów rozwoju mogą mieć wpływ także wydane warunki przyłączenia oraz zawarte umowy o przyłączenie do sieci. W konsekwencji nadal postulujemy dodanie na końcu art. 159 ust. 2: „a także uwzględniając nowo wydane warunki przyłączenia i zawarte umowy o przyłączenie”.
76.	Art. 164	Wydaje się, że nie ma potrzeby, aby prognozy 15-letnie były obligatoryjnie aktualizowane co 3 lata, skoro dotyczą tak długiego okresu. Ponownie <u>proponujemy, aby w art. 164 ust. 2 wyrażenie „co 3 lata” zastąpić wyrażeniem „w razie potrzeby, lecz nie rzadziej niż co 5</u>

		lat”.
77.	Art. 183 ust. 3	Przepis art. 183 ust. 3 nakłada obowiązek sporządzania sprawozdań finansowych dotyczących poszczególnych rodzajów wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie dostarczania energii elektrycznej lub ciepła, zawierających bilans oraz rachunek zysków i strat za okresy sprawozdawcze, na zasadach i w trybie określonych w przepisach o rachunkowości. Wydaje się, że przepis ten jest niezgodny z przepisami ustawy o rachunkowości, które nie przewidują, aby ten sam podmiot mógł sporządzać więcej niż jedno sprawozdania finansowe dla poszczególnych rodzajów swojej działalności. <u>W konsekwencji ponownie postulujemy wykreślenie tego przepisu w całości.</u>
78.	Art. 184 ust. 1	Pragniemy zgłosić postulat jednoznacznego przesądzenia, że obowiązek posiadania taryfy dotyczy tylko tych przypadków, w których taryfa podlega zatwierdzeniu przez Prezesa URE. Przykładowo nie ma potrzeby posiadania taryfy w przypadku dokonywania obrotu energią elektryczną wyłącznie na giełdzie. Również w przypadku, gdy przedsiębiorca zwolniony z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzania dokonuje sprzedaży energii elektrycznej w inny sposób, nie ma uzasadnienia do żądania, aby opracował i stosował jakąkolwiek taryfę, z uwagi właśnie na brak obowiązku sprzedaży energii po cenie taryfowej. Cena może być wynikiem negocjacji między kontrahentami i w takim przypadku zatem wymóg opracowania taryfy jest bezprzedmiotowy. <u>W związku z powyższym postulujemy dodanie na końcu artykułu:</u> <u>„jeżeli taryfy tego przedsiębiorstwa podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE.”</u>
79.	Art. 188	Postulujemy wprowadzenie możliwości, a nie obowiązku stosowania uproszczonego sposobu kalkulacji taryf. W niektórych przypadkach stosowanie modelu uproszczonego może powodować straty po stronie przedsiębiorstwa energetycznego. <u>W konsekwencji proponujemy zastąpienie słowa „stosuje” słowami „może stosować”.</u>
80.	Art. 189	<u>Uważamy za zasadne, aby już na poziomie ustawy - w świetle obecnego stopnia rozwoju rynku energetycznego - przesądzić, że wytwarzanie energii elektrycznej oraz obrót energią elektryczną są zwolnione spod taryfowania.</u> W odniesieniu do obrotu energią elektryczną można rozważyć, czy zwolnienie ustawowe powinno obejmować całość obrotu tą energią, czy też mogłoby dotyczyć innych odbiorców, niż odbiorcy w gospodarstwie domowym. Proponujemy zatem, aby ustawowe zwolnienie było zasadą, natomiast celowym

		może być wprowadzenie przepisu, który łagodziłby ryzyka związane z takim ustawowym zwolnieniem i polegającego na tym, że Prezes URE w drodze decyzji administracyjnej mógłby zobowiązać wytwórców lub przedsiębiorców obrotu do przekładania taryf do zatwierdzania, o ile spełnione zostałyby określone przesłanki wskazane w ustawie, np. odnoszące się do braku efektywnej konkurencji na rynku.
81.	Art. 207-210	Nie kwestionując propozycji przeniesienia kompetencji Prezesa URE na Prezesa UDT proponujemy przyjęcie rozwiązań zawartych w wersji projektu Nowego PE z dn.20.12.2011. Zawarte w obecnym projekcie uregulowania w nadmierny sposób centralizują i formalizują materie związana ze świadectwami kwalifikacyjnymi.
82.	Art. 228	Należy dokonać głębokich zmian w art. 228. Wprawdzie można spotkać pogląd, zgodnie z którym istotą kar administracyjnych jest to, iż ich nałożenie jest niezależne od winy sprawcy. W naszej ocenie jednak w świetle zasad konstytucyjnych poglądy takie nie są trafne. Takie stanowisko potwierdził także Trybunał Konstytucyjny, który stwierdził: „W odniesieniu do kary administracyjnej do jej wymierzenia musi [...] wystąpić subiektywny element zawinienia. Podmiot, który nie dopełnia obowiązku administracyjnego musi więc mieć możliwość obrony i wykazywania, że niedopełnienie obowiązku jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Nie do pogodzenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego jest, mechaniczne i rygorystyczne uregulowanie sytuacji prawnej zobowiązanego [...]” ¹ . W związku z tym proponujemy uwzględnianie też zawartych w powyższym orzeczeniu trybunału w art. 228 poprzez przesądzenie, że odpowiedzialność za wszystkie wymienione w tym przepisie czyny uzależniona jest od winy bądź braku uzasadnionych powodów popełnienia czynu. <u>Proponujemy w związku z tym nadanie początkowej frazie art. 228 poniższego brzmienie: „Karze pieniężnej podlega ten, kto z w sposób zawiniony lub z nieuzasadnionych powodów [...]”.</u> <u>W konsekwencji sformułowanie odnoszące się do winy bądź powodów przewinienia, tam gdzie aktualnie występuje w poszczególnych punktach, powinno być wykreślone.</u> Ustawodawca bowiem w niektórych przypadkach uzależnił odpowiedzialność od winy przedsiębiorstwa energetycznego (np. pkt 51), a w innych ustanowił odpowiedzialność bezwzględną, (np pkt 10), co mogłoby wynikać z jego literalnego

¹ wyrok TK z dnia 1.03.1994 r., sygn. akt: U 7/93.

brzmienia.

Przyjęta w pkt. 23 formuła odwołująca się do obowiązków określonych w koncesji jest błędna. W praktyce rozwiązanie takie, obowiązujące w obecnym PE nieraz powodowało, iż Prezes URE „nakładał” koncesją obowiązek przestrzegania prawa i karał za dowolne zachowania przedsiębiorcy energetycznego, które stanowiło naruszenie prawa. Tak więc w praktyce, obok określonych przez art. 228 Nowego PE naruszeń prawa wymienionych w konkretnych punktach tego artykułu, Prezes URE mógłby karać za każde inne naruszenie prawa. Tak szeroka i dowolna możliwość karania przedsiębiorców energetycznych nie znajduje żadnego uzasadnienia. Proponujemy wykreślenie pkt. 23.

Ponadto art. 228 ustanawia bardzo wysokie, obligatoryjne kary za wymienione w nim przewinienia. Tymczasem jedną z zasad konstytucyjnych jest zasada proporcjonalności kary w stosunku do popełnionego przewinienia (nie karze się dożywociem za kradzież roweru). Nie sposób przyjąć, aby minimalna wysokość kary na poziomie 1% przychodu ukaranego przedsiębiorcy była w każdym przypadku proporcjonalna. Biorąc pod uwagę przychody w 2010 r. wybranych przedsiębiorstw energetycznych obecnych na giełdzie (GK PGE – 20.479.465.000 zł, GK Tauron – 15.428.879.000 zł, etc.), obecna wysokość minimalna kary powoduje, że za błahе uchybienia może być wymierzona nieproporcjonalnie dolegliwa sankcja (np. 204.794.650 zł w przypadku PGE).

W kontekście wskazanych wyżej przychodów przedsiębiorstw energetycznych, również obecna maksymalna wysokość kary ustalona jest na zbyt wysokim poziomie, który w praktyce może doprowadzić do bankructwa każde przedsiębiorstwo.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że przepisy unijne nie określają wysokości kar, a jedynie wskazują, że sankcje mają mieć odstrasżający charakter. Jednak co najistotniejsze, te same przepisy unijne wyraźnie wskazują, że sankcje mają przy tym być proporcjonalne (art. 37 ust. 4 lit d dyrektywy 2009/72/WE). Implementując te przepisy do prawa polskiego, projektodawca powinien zatem kierować się nie tylko polskimi zasadami konstytucyjnymi, w tym wspomnianą wyżej zasadą proporcjonalności, ale mieć na względzie proporcjonalność wynikającą z samej dyrektywy.

Wysokość kar dziwi tym bardziej, że w innych ustawach regulacyjnych kary te są znacząco niższe, a przepisy mają bardziej elastyczny charakter. Przykładowo, zgodnie z ustawą prawo telekomunikacyjne można nałożyć karę w wysokości do 3% przychodu ukaranego

	przedsiębiorstwa. W przypadku ustawy o transporcie kolejowym maksymalna wysokość kary wynosi 2 % przychodu. Z kolei zgodnie z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów lub ustawą prawo bankowe, maksymalna wysokość kary wynosi 10% przychodu. W szczególności trzeba podkreślić, że trudno wyobrazić sobie, aby jakiegokolwiek przewinienie przedsiębiorstwa energetycznego na gruncie Nowego PE mogło mieć gorsze skutki niż najdalej idące wykroczenia przeciwko ustawie o ochrony konkurencji i konsumentów (np. zmowa cenowa), za które kara nie przekracza przecież 10% przychodu. <u>Dlatego wysokość kar należy obniżyć przynajmniej do poziomu takiego, jak w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, czyli 10%.</u> Należy także postulować, aby kierownik przedsiębiorstwa energetycznego nie ponosił odpowiedzialności karno-administracyjnej, jeżeli nie można mu przypisać winy. Proponujemy zatem dodanie na końcu zdania po przecinku: <u>„chyba że nie ponosi on winy”.</u> <u>Ponadto należy postulować przywrócenie możliwości odroczenia obowiązku uiszczenia kary lub rozłożenia jej na raty na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego.</u>